

Objawienie Jezusa Chrystusa - numer szesnaście

Odsłonięcie siedmiu gromów: prorocza analiza Apokalipsy i ukrytej historii

Jeff Pippenger

2023-11-15

Przedstawialiśmy kolejność wydarzeń proroczych, określonych przez ukrytą historię siedmiu gromów, przedstawioną w rozdziałach 11–13 Księgi Objawienia. Nie doszliśmy jeszcze do etapu w rozwoju tych wydarzeń, na którym zestawimy historię rogu protestantyzmu z historią rogu republikanizmu. Nie przygotowaliśmy też jeszcze podstawy zrozumienia, która pozwoliłaby precyzyjnie określić rolę islamu w przesłaniu wołania o północy. Istnieje jednak bardzo ważna prawda związana z tymi wydarzeniami, która wskazuje, co człowiek powinien uczynić, gdy zrozumie prawdy, które są odpieczętowywane. Błogosławieństwo Księgi Objawienia obejmuje odpowiedzialność „zachowywania” tego, co jest w niej napisane.

Bieg historii, który jest odpieczętowywany, przekazuje stwórczą moc Boga tym, którzy zechcą słuchać, czytać i zachowywać to, co jest w nim zapisane. Dlatego nadszedł czas, aby odejść od naszego rozważania ostatniej narracji prorockiej Izajasza oraz rozdziałów od jedenastego do trzynastego Apokalipsy, aby ustalić znaczenie „trzech i pół dnia”, kiedy Eliasza i Mojżesz byli martwi na ulicy superautostrady informacyjnej, która biegnie przez dolinę martwych, wyschłych kości. Teraz określimy symbolikę „pustyni”.

W ostatnim artykule zidentyfikowaliśmy czterech proroczych świadków sekwencji wydarzeń, ustanowionej przez ukrytą historię siedmiu gromów. Linia obrazu Chrystusa, linia dwóch świadków, linia obrazu bestii i linia fałszywego króla północy.

Druga połowa linii fałszywego króla północy zaczyna się umocnieniem władzy papieżstwa w roku 538. Następnie papieżstwo, duchowy fałszywy król północy, deptało duchową Jerozolimę i duchowy Izrael przez tysiąc dwieście sześćdziesiąt lat.

I padną od ostrza miecza i zostaną uprowadzeni w niewolę do wszystkich narodów; a Jerozolima będzie deptana przez pogan, aż dopełnią się czasy pogan. Łukasza 21:24.

Janowi polecono zmierzyć zarówno świątynię, jak i zastęp, ale polecono mu też pominąć dziedziniec, gdyż został on dany poganom na tysiąc dwieście sześćdziesiąt lat.

I dano mi trzcinę podobną do laski; a anioł stanął, mówiąc: Wstań i zmierz świątynię Boga i ołtarz oraz tych, którzy w niej oddają cześć. A dziedziniec, który jest poza świątynią, pozostaw i nie mierz go; bo został oddany poganom; a święte miasto będą deptać przez czterdzieści dwa miesiące. Objawienie 11:1, 2.

Jan i Łukasz świadczą, że poganie „depczą pod nogami” „Jerozolimę” przez „czterdzieści dwa miesiące”. Jan określa czas trwania, a Łukasz wskazuje zakończenie historii. Ci dwaj świadkowie

odnoszą się do pytania z Księgi Daniela, rozdział ósmy, werset trzynasty.

Potem usłyszałem, jak jeden święty mówił, a inny święty rzekł do owego świętego, który mówił: Jak długo potrwa widzenie dotyczące ofiary codziennej i występuku spustoszenia, aby oddać zarówno świątynię, jak i zastęp na podeptanie? Daniela 8:13.

Pytanie o czas, przez jaki świątynia i zastęp miały być deptane, wskazuje na dwie moce pustoszące, które miały dokonać zdeptania Jerozolimy, którą Daniel przedstawia jako „świątynię” oraz „zastęp”. Właściwe podstawowe rozumienie tego wersetu, wyrażone przez J. N. Andrews, jest takie, że werset wskazuje na dwie moce pustoszące, które zdeptały zarówno świątynię, jak i zastęp. Pierwszą z nich jest pogaństwo, a drugą papizm. Słowo „zastęp” jest u Daniela określeniem tego, co Jan nazywa „czcicielami” w świątyni, to jest w Jerozolimie.

W 8. rozdziale Księgi Daniela są dwa „spustoszenia”. — Fakt ten został tak jasno wykazany przez Josiaha Litcha, że przytaczamy jego słowa:

"'The daily sacrifice' to obecne brzmienie tekstu angielskiego. Ale w oryginale nie występuje nic takiego jak ofiara. Wszyscy to przyznają. To glosa lub konstrukcja nadana przez tłumaczy. Prawidłowe brzmienie to: 'the daily and the transgression of desolation', przy czym 'daily' i 'transgression' są połączone spójnikiem 'and'; the daily desolation and the transgression of desolation. Są to dwie spustoszące moce, które miały spustoszyć świątynię i zastęp.'-Prophetic Expositions, tom 1, strona 127."

Jest oczywiste, że świątynia i zastęp miały być podeptane przez codzienne oraz przestępstwo spustoszenia. Uważna lektura wersetu 13 rozstrzyga tę kwestię. A ten fakt ustala inny, mianowicie: że te dwa spustoszenia są dwiema głównymi formami, za pomocą których Szatan usiłował obalić kult i sprawę Jehowy. Uwagi pana Millera dotyczące znaczenia tych dwóch terminów, a także droga, którą sam obrał, by to znaczenie ustalić, przedstawione są pod następującym nagłówkiem:

DWA SPUSTOSZENIA TO POGAŃSTWO I PAPIESTWO

"Czytałem dalej i nie mogłem znaleźć żadnego innego przypadku, w którym [ustawiczna] występowała, poza Księgą Daniela. Następnie [z pomocą konkordancji] wziąłem te słowa, które były z nią powiązane: 'usunąć;' on usunie, 'ustawiczna;' 'od czasu, gdy ustawiczna zostanie usunięta' itd. Czytałem dalej i myślałem, że nie znajdę światła na ten tekst; w końcu trafiłem na 2 Tesaloniczan 2:7, 8. 'Albowiem tajemnica nieprawości już działa; tylko ten, który teraz powstrzymuje, będzie powstrzymywał, dopóki nie zostanie usunięty z drogi, a wtedy objawi się ów niegodziwy,' itd. A gdy doszedłem do tego tekstu, och! jak jasno i wspaniale ukazała się prawda! Oto jest! To jest 'ustawiczna!' No więc, co Paweł ma na myśli przez 'ten, który teraz powstrzymuje', czyli przeszkadza? Przez 'człowieka grzechu' i 'niegodziwego' rozumie się papiestwo. Cóż więc powstrzymuje ujawnienie się papiestwa? Otóż pogaństwo; a zatem 'ustawiczna' musi oznaczać pogaństwo.'-Podręcznik Drugiego Adwentu, strona 66." J. N. Andrews, Świątynia i 2300 dni, 33, 34.

W wypełnieniu „siedmiu czasów” z rozdziału 26 Księgi Kapłańskiej, pogaństwo deptało sanktuarium i zastęp przez 1260 lat, a następnie papizm czynił to samo przez kolejne 1260 lat.

Papiestwo deptało Jerozolimę przez 1260 lat według Łukasza i Jana, aż otrzymało śmiertelną ranę w roku 1798. Odejmując 1260 lat od 1798 roku, otrzymujemy rok 538. Odejmując 1260 lat od 538, otrzymujemy 723 r. p.n.e., kiedy Asyria, ówczesny dosłowny król północy, uprowadziła północne królestwo Izraela w niewolę.

Jan odnosi się jedynie do tysiąca dwustu sześćdziesięciu lat, kiedy papiestwo deptało świątynię i zastęp, lecz Łukasz odnosi się do obu okresów tysiąca dwustu sześćdziesięciu lat, kiedy pogaństwo i papizm deptały Jerozolimę, gdyż stwierdza: „aż się dopełnią czasy pogan”. Łukasz przedstawia deptanie Jerozolimy jako coś więcej niż pojedynczy „czas”, gdyż nazywa je dopełnieniem „czasów” pogan.

Oczywiście w 1856 roku adwentyzm millerowski stał się laodycejski, a siedem lat później odrzucili prawdę o „siedmiu razach” z Księgi Kapłańskiej 26, więc adwentyzm nie jest w stanie dostrzec tych prostych biblijnych faktów. Faktem, na który wskazuję, jest to, że ukryta historia siedmiu grzmotów, która wyznacza trzy kamienie milowe oraz okres czasu między pierwszym a drugim kamieniem milowym, a następnie drugi okres między drugim a trzecim kamieniem milowym, jest przedstawiona w linii proroczej fałszywego króla północy.

Ta linia zaczęła się w 723 r. p.n.e., gdy północne królestwo Izraela popadło w niewolę z rąk króla Asyrii, dosłownego króla północy. Następnie w 538 roku duchowy król północy uzyskał władzę i deptał duchową Jerozolimę przez kolejne tysiąc dwieście sześćdziesiąt lat, aż otrzymał śmiertelną ranę w 1798 roku. Od 723 r. p.n.e. do 538 r. potęgi, które utrzymywały Izrael w poddaństwie, zawsze były pogańskie.

Linia Chrystusa wskazuje na namaszczenie prawdziwego króla północy przy Jego chrzcie w roku 27, a tysiąc dwieście sześćdziesiąt proroczych dni później został ukrzyżowany. Jego uczniowie zostali następnie obdarzeni mocą, by głosić przesłanie prawdziwego króla północy, aż do ukamienowania Szczepana w roku 34. Jedynym momentem w trakcie całych tysiąca dwustu sześćdziesięciu dni Jego posługi, kiedy Chrystus nie szedł pieszo, był triumfalny wjazd do Jerozolimy. Zatem deptał Jerozolimę przez tysiąc dwieście sześćdziesiąt dni, podobnie jak Jego uczniowie po ukrzyżowaniu. Obie linie — fałszywy król północy i Chrystus, prawdziwy król północy — deptały Jerozolimę i zastęp przez tysiąc dwieście sześćdziesiąt dni.

Pogaństwo było fałszywą kopią systemu kultu związanego z ziemską służbą świątynną u dosłownych Żydów, a papizm jest fałszywą kopią niebiańskiej służby świątynnej u duchowych Żydów. Tysiąc dwieście sześćdziesiąt lat pogaństwa odpowiadało tysiącowi dwustu sześćdziesięciu dniom Chrystusa, a tysiąc dwieście sześćdziesiąt lat papizmu odpowiadało tysiącowi dwustu sześćdziesięciu dniom uczniów.

Każda z dwóch linii zawiera identyczną proroczą strukturę ukrytej historii siedmiu gromów, która zaczęła być publicznie odpieczętowywana w lipcu 2023 roku. Odpieczętowanie zostało dokonane częściowo dzięki rozpoznaniu pierwszego rozczarowania ruchu millerowskiego. Ich pierwsze rozczarowanie zapoczątkowało okres, zwany w przypowieści o dziesięciu pannach „czasem zwłoki”. „Czas zwłoki” zakończył się podczas zjazdu obozowego w Exeter w stanie New Hampshire, gdy przesłanie „Wołania o północy” zostało w pełni ugruntowane. Zjazd obozowy w

Exeter stał się drugim kamieniem milowym, który następnie zapoczątkował okres, w którym ogłaszano przesłanie „Wołania o północy”, aż nadszedł trzeci kamień milowy sądu i ostatecznie rozczarowanie.

Trzy kamienie milowe to pierwsze rozczarowanie, poselstwo okrzyku o północy i ostatecznie rozczarowanie. Te trzy kamienie milowe korespondują z hebrajskim słowem „prawda”, które składa się z pierwszej, trzynastej i ostatniej litery alfabetu hebrajskiego. To, że pierwszy i ostatni z nich są rozczarowaniami, stanowi podpis Alfy i Omegi.

W historii ruchu millerowskiego nie ma bezpośredniego przedstawienia tysiąca dwustu sześćdziesięciu dni, jednak historia ruchu millerowskiego jest historią pierwszego ruchu, a zatem stanowi typ dla ostatniego ruchu. Historia pierwszego rozczarowania w ostatnim ruchu rozpoczęła się 18 lipca 2020 roku i jest zilustrowana w rozdziale jedenastym Apokalipsy. W rozdziale jedenastym Apokalipsy dwaj świadkowie zostają zabici, co wyznacza pierwsze rozczarowanie w ostatnim ruchu, które zostało typologicznie zobrazowane przez pierwszy ruch.

W jedenastym rozdziale Księgi Objawienia rozczarowanie zapoczątkowało okres tysiąca dwustu sześćdziesięciu dni, kiedy ich martwe ciała leżały na ulicy, wyznaczając w ten sposób czas zwłoki z przypowieści. Przy ich zmartwychwstaniu zostają wyniesieni jako znak w tej samej godzinie co sąd nad prawem niedzielnym. Historia dwóch świadków obejmuje symboliczny okres tysiąca dwustu sześćdziesięciu dni.

Szczegóły ruchu trzeciego anioła w ukrytej historii siedmiu gromów przedstawiają znacznie więcej szczegółów niż inne równoległe linie, lecz linia trzeciego anioła, linia prawdziwego króla północy i linia fałszywego króla północy wszystkie mają te same prorocze cechy: punkt początkowy, po którym następuje okres prowadzący do punktu środkowego, po którym następuje okres prowadzący do sądu w punkcie końcowym.

Okres tysiąca dwustu sześćdziesięciu dni jest podstawowym elementem ukrytej historii siedmiu gromów. Okres tysiąca dwustu sześćdziesięciu dni jest przedstawiony jako "pustynia" w dwunastym rozdziale Apokalipsy.

I kobieta uciekła na pustynię, gdzie ma miejsce przygotowane przez Boga, aby ją tam karmiono przez tysiąc dwieście sześćdziesiąt dni. Objawienie 12:6.

Kościół uciekł na pustynię, aby uniknąć ucisku ze strony władzy papieskiej trwającego tysiąc dwieście sześćdziesiąt lat. Werset czternasty dostarcza kolejnego świadectwa.

A kobiecie dano dwa skrzydła wielkiego orła, aby mogła polecieć na pustynię, na swoje miejsce, gdzie jest karmiona przez czas, czasy i połowę czasu, od oblicza węża. Objawienie 12:14.

Kościół uciekał przed prześladowaniem ze strony smoka i papieżstwa przez tysiąc dwieście sześćdziesiąt lat, i dlatego „pustynia” jest symbolem tysiąca dwustu sześćdziesięciu dni. Ta liczba występuje wprost siedem razy w księgach Daniela i Apokalipsy, ale w Piśmie Świętym jest wyrażana także na kilka innych sposobów. W każdym wypadku oznacza „siedem razy” z Księgi

Kapłańskiej 26.

Czy było to pogaństwo depreczające świątynię i zastęp od 723 r. p.n.e. do roku 538, czy papieństwo depreczające duchową Jerozolimę i czcicieli w niej, było to ilustracją rozproszenia ludu Bożego, spowodowanego złamaniem przez lud Boży przymierza „sabatów ziemi”, przedstawionego w Księdze Kapłańskiej w rozdziałach dwudziestym piątym i dwudziestym szóstym. W rozdziale dwudziestym szóstym nazywa się to sporem Bożego przymierza.

I sprowadzę na was miecz, który pomści naruszenie mojego przymierza; a gdy zgromadzicie się w waszych miastach, ześlę między was zarazę i zostaniecie wydani w ręce nieprzyjaciela. Księga Kapłańska 26:25.

Bunt przeciwko Bożemu przymierzu sprowadził na lud Boży niewolę i rozproszenie, które są przedstawione jako „spór mojego przymierza”. Brak zrozumienia kary, którą Daniel nazywa Mojżeszowym „przekleństwem” i „przysięgą”, a która jest też nazwana „sporem mojego przymierza”, zaślepia człowieka i uniemożliwia mu dostrzeżenie głębszego znaczenia dzieła Chrystusa, przedstawionego w dziewiątym rozdziale Księgi Daniela. W pismach Ellen White konsekwentnie ocenia się, że lud Boży pogrążony w laodycejskiej ślepcie nie potrafi „rozumować od przyczyny do skutku”. Możesz twierdzić, że rozumiesz tysiąc dwieście sześćdziesiąt lat Ciemnych Wieków, ale jeśli nie znasz „przyczyny” tego podeptania, jesteś ślepy.

I utwierdzi przymierze z wieloma na jeden tydzień; a w połowie tygodnia sprawi, że ofiara i dar ofiarny ustaną, a z powodu szerzenia się obrzydliwości spowoduje spustoszenie, aż do dokonania się końca, a to, co postanowione, zostanie wylane na spustoszonego. Daniela 9:27.

Utwierdzenie przymierza przez Chrystusa jest bezpośrednio związane ze "sporem o Jego przymierze". Czas trwania "przekleństwa" wynosił dwa tysiące pięćset dwadzieścia lat, a okres, w którym Chrystus utwierdzał to samo przymierze, wynosił dwa tysiące pięćset dwadzieścia dni. Zgodnie z hebrajskim słowem "prawda", które nadaje strukturę ukrytej historii siedmiu gromów, proroczy tydzień, w którym Chrystus miał utwierdzić swoje przymierze, posiadał trzy kamienie milowe, które są reprezentowane przez pierwszą, trzynastą i ostatnią literę alfabetu hebrajskiego.

Pierwszym kamieniem milowym tego tygodnia był Jego chrzest, drugim kamieniem milowym był krzyż, a ostatnim — śmierć Szczepana. Odmowa dostrzeżenia „siedmiu czasów” z Księgi Kapłańskiej 26 — tak jak niebiańscy aniołowie doprowadzili Williama Millera do dostrzeżenia „siedmiu czasów” — pozbawia możliwości pełnego zobaczenia tego proroctwa, w którym Chrystus przelał swoją krew i potwierdził to właśnie przymierze, które Jego dosłowny starożytny lud odrzucił. Każdy, kto ostatecznie zostanie zbawiony, będzie miał jedynie częściowe i niepełne zrozumienie „prawdy”. Lecz nikt nie zostaje zbawiony, kto celowo odmawia dostrzeżenia „prawdy”. Jest tylko jedna droga do Ojca — przez Jezusa, a Jezus jest „prawdą”.

To zrozumienie warto rozważyć, gdyż dotyczy przymierza z Księgi Kapłańskiej 25 i 26. „Przekleństwo” „siedmiu czasów” zostało sprowadzone na starożytny literalny Izrael z powodu ich niechęci do wprowadzenia w życie wytycznych dotyczących pozwolenia ziemi odpocząć oraz wypełnienia nakazów Jubileuszu. Był to grzech zaniechania. Przekleństwo spadło na nich za

zaniechanie dzieła, do którego byli zobowiązani, a nie dlatego, że bezpośrednio złamali przykazanie, takie jak „nie zabijaj” czy „nie kradnij”. Po prostu zignorowali wytyczne związane z pozwoleniem ziemi odpocząć. Adwentyści, którzy po prostu nie przyjmują „siedmiu czasów” (do odkrycia których aniołowie poprowadzili Williama Millera), ponieważ z jakiegokolwiek nieuświęconego powodu nigdy nie poświęcili czasu, by naprawdę zbadać prawdę, dopuszczają się tego samego rodzaju buntu poprzez zaniechanie, lekceważąc te same informacje o przymierzu, które lekcewał starożytny literalny Izrael. Początek obrazuje koniec.

Okres tysiąca dwustu sześćdziesięciu dni z Apokalipsy 12, określony jako „pustynia”, jest symbolem „siedmiu czasów”. Zarówno tysiąc dwieście sześćdziesiąt dni posługi Chrystusa, jak i tysiąc dwieście sześćdziesiąt dni posługi uczniów reprezentują cały tydzień, w którym potwierdzano przymierze. Zarówno tysiąc dwieście sześćdziesiąt lat, gdy pogaństwo deptało lud Boży, jak i tysiąc dwieście sześćdziesiąt lat, gdy papizm deptał lud Boży, reprezentują całe „siedem czasów” przekleństwa Mojżesza.

W jedenastym rozdziale Księgi Objawienia, po tysiącu dwustu sześćdziesięciu dniach, martwe kości zostają ożywione, aby wejść w przymierze jako sto czterdzieści cztery tysiące. Aby jednak urzeczywistnić tę więź przymierza, muszą wypełnić warunki przymierza, tak jak uczynił Daniel w rozdziale dziewiątym. Warunki przymierza związane z „siedmioma razami” zawierają konkretne wskazówki dla tych, którzy znajdują się w kraju wroga. Gdy ci, którzy uświadamiają sobie, że zostali rozproszeni, pragną powrócić do Pana, dwudziesty szósty rozdział Księgi Kapłańskiej podaje wskazówki, jak mają powrócić.

A ci z was, którzy pozostaną, będą marnieć w swojej nieprawości w ziemiach waszych wrogów; a także z powodu nieprawości swoich ojców będą marnieć wraz z nimi. Jeśli wyznają swoją nieprawość i nieprawość swoich ojców, wraz z przewiną, której się dopuścili przeciwko Mnie, i że postępowali wbrew Mnie; oraz że i Ja postępowalem wbrew nim i zaprowadziłem ich do ziemi ich wrogów; jeśli wtedy ich nieobrzezane serca się ukorzą i przyjmą karę za swoją nieprawość: wtedy wspomnę na Moje przymierze z Jakubem, a także na Moje przymierze z Izaakiem, i również wspomnę na Moje przymierze z Abrahamem; i wspomnę na ziemię. Księga Kapłańska 26:39–42.

Wyrażenie „pine away” w Pismach oznacza ulec rozpadowi, zepsuciu i wyniszczeniu. Marnieć to zamieniać się w martwe, wyschłe kości. A to pouczenie wskazuje na śmierć, gdyż przedstawia tych, którzy budzą się do świadomości swego położenia, jako będących „w ziemi waszych wrogów”.

Ostatnim wrogiem, który zostanie zniszczony, jest śmierć. 1 Koryntian 15:26.

18 lipca 2020 roku miało miejsce pierwsze rozczarowanie w ruchu trzeciego anioła. Zostało ono typologicznie przedstawione przez wszystkie inne pierwsze rozczarowania w świętych proroczych liniach reformy. Rozdział trzydziesty siódmy Księgi Ezechiela przedstawia lud Boży w dniach ostatecznych jako rozproszony, zepsuty i wyniszczony, aż stał się jedynie doliną martwych, wyschłych kości. Znajdują się w ziemi nieprzyjaciela, która jest ziemią śmierci. W rozdziale jedenastym Apokalipsy dwaj świadkowie zostali zabici i pozostawieni na ulicy. Wszyscy prorocy

są ze sobą zgodni. Mojżesz zatem przemawia do tych, którzy są martwi na ulicy, która biegnie przez dolinę Ezechiela. W swoim stanie rozczarowania otrzymują pouczenie za pośrednictwem Jeremiasza.

Dlatego tak mówi Pan: Jeśli się nawrócisz, przyprowadzę cię z powrotem i będziesz stał przede mną; a jeśli wydobędziesz to, co cenne, z tego, co podłe, będziesz jak moje usta. Niech oni zwrócą się do ciebie, lecz ty nie zwracaj się do nich. Jeremiasza 15:19.

Jeremiasz zostaje pouczony, że jeśli pragnie przemawiać w imieniu Boga, musi powrócić, a czyniąc to, musi oddzielić to, co cenne, od tego, co nikczemne. Kontekst tego fragmentu wskazuje, że nikczemni to ci, do których nie ma wracać. Gdy w tym fragmencie ukazany jest w stanie rozczarowania, stwierdza, że był sam.

Nie zasiadałem w zgromadzeniu szyderców ani się nie radowałem; siedziałem samotnie z powodu Twej ręki, bo napełniłeś mnie oburzeniem. Jeremiasza 15:17.

Jeremiasz nie zasiadał w „zgromadzeniu szyderców”, bo siedział samotnie. Nie miał wracać do nikczemnych, którzy są zgromadzeniem szyderców. W 1863 roku adwentyzm rozpoczął swój powrót do „zgromadzenia szyderców”, gdy powrócił do biblijnej metodologii córek Babilonu, aby odrzucić „siedem razy” Mojżesza. Jednak Jeremiasz mówi raczej o dniach ostatecznych niż o historii millerystów. Gdy ci z doliny martwych kości uświadomią sobie, że znajdują się w ziemi wrogów, nie mają nigdy wracać do tych, którzy radowali się z ich śmierci na ulicy. Ta grupa może powrócić do Jeremiasza, lecz on nie może powrócić do nich.

Ale jeśli mają powrócić, muszą też wypełnić nakazy przekazane przez Mojżesza, które są bezpośrednio związane z „siedmioma czasami”. Ci, którzy leżą martwi na ulicy w jedenastym rozdziale Apokalipsy, pozostają martwi przez trzy i pół dnia, co w sensie proroczym jest „pustynią”.

Dlatego początkowe przebudzenie umarłych dokonuje się za sprawą poselstwa, które sprawia, że kości łączą się ze sobą, ale jeszcze nie żyją. Potrzeba poselstwa czterech wiatrów, które jest poselstwem pieczętującym, aby uczynić z nich potężną armię. Pierwsze poselstwo, które ich gromadzi, pochodzi od "głosu".

Pocieszcie, pocieszcie mój lud, mówi wasz Bóg. Mówcie pocieszająco do Jerozolimy i wołajcie do niej, że jej walka dobiegła końca, że jej wina została odpuszczona, bo z ręki Pana otrzymała podwójnie za wszystkie swoje grzechy. Głos wołającego na pustyni: Przygotujcie drogę Panu, prostujcie na pustyni gościniec dla naszego Boga. Każda dolina się podniesie, a każda góra i wzgórze się obniżą; kręte stanie się proste, a wyboiste miejsca zostaną wyrównane. Izajasz 40:1-4.

Głos dochodzi z pustyni, która symbolizuje rozproszenie „siedmiu czasów”. Ten głos jest na pustyni, bo Ezechiel został również zabrany do doliny martwych kości. Dawał świadectwo z samej doliny, nie z oddali.

Spoczęła na mnie ręka Pana; wyprowadziła mnie w duchu Pana i postawiła mnie pośrodku doliny, która była pełna kości. Ezechiel 37:1.

Dolina jest pustynią trzech i pół dnia. Obietnica głosu jest taka, że nieprawość Jerozolimy została przebaczone i że jej walka dobiegła końca. Ta obietnica przedstawia opieczętowanie stu czterdziestu czterech tysięcy, które dokonuje się w dniach ostatecznych. Ale przebaczenie jej nieprawości wiąże się z tym, że otrzymuje "podwójnie" za wszystkie swoje grzechy. Środek zaradczy zaproponowany przez Mojżesza wymaga wyznania nie tylko ich nieprawości, lecz także nieprawości ich ojców. Jeśli wypełnią to polecenie, ich nieprawość zostanie przebaczone.

Będziemy kontynuować te prawdy w następnym artykule.

Tak, cały Izrael przestąpił Twoje prawo, odstępując, aby nie słuchać Twojego głosu; dlatego wylały się na nas klątwa i przysięga, zapisane w Prawie Mojżesza, sługi Boga, ponieważ zgrzeszyliśmy przeciw Niemu. A On potwierdził swoje słowa, które wypowiedział przeciw nam i przeciw naszym sędziom, którzy nas sądzili, sprowadzając na nas wielkie nieszczęście; bo pod całym niebem nie stało się nic takiego, jak to, co uczyniono w Jerozolimie. Jak jest napisane w Prawie Mojżesza, to całe zło przyszło na nas; jednak nie zanosiliśmy modlitwy przed oblicze Pana, naszego Boga, aby odwrócić się od naszych nieprawości i pojąć Twoją prawdę. Daniela 9:11-13.